

операційної нерухомості та інвестиційної нерухомості, що є позитивним.

Проблемним для багатьох підприємств може стати оцінка об'єктів інвестиційної нерухомості при первісному визнанні. Так, згідно з п. 16 П(С)БО 32, об'єкти можуть оцінюватися або за справедливою вартістю, або, - якщо справедливу вартість достовірно визначити неможливо, - за первісною вартістю за вирахуванням нарахованої амортизації і втрат від зменшення корисності, а також з огляду на вигоди від її (корисності) відновлення. Оцінка за справедливою вартістю здійснюється на підставі інформації про поточний стан ринку аналогічних активів. Але як і в ситуації з довгостроковими біологічними активами, оцінити ці об'єкти за аналогією не вдається, тому що в Україні практично відсутній активний ринок на такі об'єкти.

Отже, інвестиційна нерухомість - це досить складний об'єкт. Для визначення правил його обліку варто керуватися такими нормативними документами як П(С)БО 7 «Основні засоби», тому що вони фізично дуже схожі на ці об'єкти, П(С)БО 14 «Оренда», тому що основна мета є отримання доходів у вигляді орендних платежів, П(С)БО 12 «Фінансові інвестиції», тому що цей об'єкт перш за все - інвестиції і не менш важливий П(С)БО 2 «Баланс».

Але поряд з цим залишається ще багато невирішених питань, пов'язаних з відображенням об'єктів інвестиційної нерухомості на рахунках бухгалтерського обліку і первинний облік цих об'єктів.

РОЗВИТОК ЗЕМЛЕВОЛОДІННЯ НА УКРАЇНІ

Хомініч Ю.І., студентка,
Самусь А.І., викладач КІСумДУ

Упродовж V — VII ст. у східних слов'ян відбувався процес становлення сільської сусідської громади. Вона складалася з окремих сімейних дворин, тісно зв'язаних господарськими стосунками. Земля знаходилася в індивідуальній власності малих сімей, поступово утворювалося спадкове володіння.

У VIII — IX ст. майнове і соціальне розшарування, яке й перед тим мало місце, поглиблюється, виділяється племінна знать — князі, "лучші мужи", воїни-дружинники.

Виникає приватне землеволодіння, яке називалося вотчиною, що утверджувалося у IX—XII ст. разом із розвитком держави Київська

Русь. Вотчина могла бути князівською, боярською, церковною, монастирською.

Існувала також державна (в особі князя) власність на землю, що домінувала впродовж XI — XII ст. Це була власність бенефіціального типу, тобто тимчасова, умовна, що надавалася на час князювання чи служби. У кінці XI ст. розпочався процес перетворення її у власність феодальну, тобто велику спадкову.

Боярське землеволодіння було досить поширене в Київській Русі, проте воно не отримало сталих форм. У другій половині XI—XII ст. виникло і зросло церковне землеволодіння з дарувань князів, бояр і членів їхніх родин шляхом придбання, заселення пустищ. На додаток до великих маєтностей налічувалося значне число дрібних землеволодінь, власниками яких передусім були смерди — більшість населення Київської Русі, що проживало у сільській місцевості.

Протягом XVI — першої половини XVII ст. в господарстві Галичини та Правобережжя України відбулися значні зміни. Інтенсивно зростало велике феодальне землеволодіння, утвердилося та зміцніло фільварково-панщинне господарство. Земельна власність зосереджувалася переважно в руках королів, магнатів, шляхти, церкви. З середини XVI ст. почало формуватися козацьке землеволодіння. Більша частина земель в Україні була зосереджена у магнатів. В аграрному господарстві значного розвитку набуло шляхетське землеволодіння. Протягом XVI — першої половини XVII ст. у структурі феодального землеволодіння відбулися зміни, пов'язані з розвитком козацького землеволодіння. Основною формою землеволодіння середнього козака був хутір. Зростання магнатсько-шляхетської земельної власності привело до еволюції права землеволодіння селян. На початку XVI ст. у західних українських землях селяни користувалися наділами як спадковими оволодіннями на основі локаційних грамот.

У ході розгортання національно-визвольної боротьби середини XVII ст. в Україні докорінних змін зазнали як політичні, так і соціально-економічні взаємини в суспільстві. Значна частина земельного фонду вигнаних феодалів, королівщин і маєтностей католицької церкви перейшла у володіння державного скарбу. Суттєво зростає землеволодіння православних монастирів. Водночас започатковується процес становлення гетьманського та старшинського землеволодіння, завершується формування козацької власності на землю. У другій половині XVIII ст. на Україні розширювалося поміщицьке землеволодіння, юридично було оформлено закріпачення селян. З відміною кріпосного права й реформи 1861 р. земля стала таким же

предметом купівлі-продажу, як і будь-який інший товар. Відбувався, і достатньо активно, процес перерозподілу земельного майна.

Незбалансованість аграрного сектора стало однією з причин економічної кризи початку ХХ ст. Подолати труднощі могли реформи, початі П.А.Столипіним. За ініціативою Столипіна руйнувалося об-щинне землеволодіння й встановлювалася приватна власність селян на викуплену ними об-щинну землю. Проте здійснення столипінської реформи підірвало підвалини сільської об-щини.

У 1919 р. більшовики в умовах політики воєнного комунізму змусили селяни відмовитися від своєї власності, а також від сподівань одержати поміщицьку зарплати праці в радянських господарствах (рад-госпах) і комунах. 14 лютого 1919 р. ВЦВК прийняв декрет «Про соціалістичне землевпорядкування і про заходи переходу до соціалістичного землеробства». У ньому проголошувалася колективізація селянських господарств.

За часів Радянського Союзу єдиним власником землі була дер-жава. Формами землеволодіння були колгоспи, радгоспи.

Перший етап переходу незалежної України від адміністративно-планових до ринкових відносин в аграрному секторі характеризувався законодавчим визнанням, поряд з державною та колективною, приватної власності на землю. Виконання нормативно-правових актів дало змогу реорганізувати колгоспи у колективні сільськогосподарські підприємства, радгоспи - в акціонерні товариства; започаткувати вели-комасштабну земельну реформу шляхом паювання земель, здійснити приватизацію земельних ділянок для ведення особистого підсобного господарства. Новим етапом у розвитку земельного законодавства України стало прийняття 25 жовтня 2001 року Земельного кодексу України. Вперше на законодавчому рівні він чітко закріпив відносини власності на землю. Сучасний етап реформи, по суті, завершив безоп-латну приватизацію земель в Україні. На цей час фактично ліквідовано соціалістичну структуру товарного сільськогосподарського виробниц-тва.

Можна зробити висновок про те, що кожна з форм землекорис-тування має свої позитивні та негативні сторони. Адже сучасна персо-ніфікація земельної власності створює негативні явища землекористу-вання - черезсмужжя, вкраплення дрібних ділянок інших власників у масиви земель господарств, що у свою чергу гальмує розвиток ефекти-вного товарного виробництва, утруднює охорону та відновлення зе-мель. Але подальша заборона вільного обігу земельних ділянок сільсь-когосподарського призначення, в свою чергу, неминуче шкодить соці-альним та економічним інтересам мільйонів селян. Адже більшість

селян не мають належних професійних знань, досвіду, фізичних можливостей займатись хліборобською працею в товарному ринковому середовищі. Заборона вільного обігу земельних ділянок означатиме блокування процесів створення великих конкурентоспроможних господарств ринкового типу.

ДИТЯЧА РЕКЛАМА: ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ТА СПРИЙНЯТТЯ

Яковенко К.В., студентка, Повидиш Л.І., викладач
КІСумДУ

Реклама сьогодення стала невід'ємною частиною нашого життя. Вона сполучає процес нашого сприйняття дійсності і спосіб вираження цього сприйняття. Рекламодавці прагнуть впливати на свідомість споживача.

Сучасна індустрія реклами активно експлуатує дітей. Відношення до того чи іншого бренду намагаються сформувати в людини як можна раніше. В цьому є своя логіка. Багато спеціалістів стверджують, що після 45- 50 років на вподобання людини впливати практично не можливо. Тому більш вигідним є привернення уваги молодій аудиторії. Діти – це специфічна група споживачів з своїми звичками і перевагами. Вони з цікавістю дивляться рекламу, охоче пробують новинки і експериментують.

Деякі маркетологи називають дітей «споживач «три в одному». По-перше, дитина витрачає сама. По-друге примушує витратити батьків. По-третє, покоління з юного віку, виховане до вибору конкретного бренду, збереже свою прихильність на протязі всього свого життя[1].

Виробники дитячих товарів часто недооцінюють можливості дітей як самостійних покупців. Проте практика показує, що сума кишенькових грошей, яку має в своєму розпорядженні сучасне підростаюче покоління, не така мала.

На відміну від деяких дорослих діти мають різноманітні і достатньо стабільні джерела доходу. В більшості випадків (61%) «спонсорами» малюків є батьки.

Дослідження свідчать що[3]:

1) одна чверть дітей починають приймати участь у виборі одягу для себе з 3 років;